

Народження Ісуса у Вифлеємі

Друга половина Марійного року розпочинається розповіддю про народження Ісуса в Вифлеємі.

24.12.2016

Цісар (імператор) Октавіан Август наказав провести перепис населення Римської імперії. Наказ стосувався всіх, від найбагатших до найбідніших. У Палестині його слід було виконати згідно з єврейським звичаєм: кожен у тому місті, з якого походив. *Пішов*

також і Йосиф з Галилеї, з міста Назарету в Юдею, в місто Давида, що звється Вифлеєм, бо він походив з дому й роду Давида, щоб записатися з Марією, зарученою своєю, що була вагітна (Лк 2, 4-5).

Так просто євангеліст розпочинає розповідь про подію, що змінила історію людства. Подорож була далекою, близько ста двадцяти кілометрів. Чотири дні дороги, якщо все піде добре, одним з караванів, що ішли з Галілеї на південь. Марія не мусила цього робити, лише голова сім'ї був зобов'язаний з'явитися на перепис. Але як йому покинути її саму у час, коли вона збирається народжувати? І, найголовніше, як Їй не супроводжувати Йосифа до міста, у якому, згідно з Писанням, повинен був народитися Месія? Дивна примха далекого імператора змусила Йосифа і Марію відкрити для себе руку

Всевишнього, що скеровувала їх на кожному кроці.

Віфлеєм був невеликим селищем. Та під час перепису населення став він незвично людним. Йосиф разом з Марією пішов до ціарського урядника сплатити данину і записатися разом зі своєю дружиною у книзі реєстрації підданих імператора. Відтак він почав шукати місце, щоб переночувати. Перекази описують, як він переходив від дверей до дверей, безуспішно намагаючись достукатися. Врешті-решт він приходить до хана або заїзду, де завжди можна знайти притулок. Це був просто двір, оточений стінами. Посередині - ємність з водою, навколо неї влаштувалися в'ючні тварини, а до стін прилаштовані накриття для подорожніх, вкриті рештками даху. Часто цей двір був поділений перегородками на окремі частини,

де кожна група гостей
користувалася певною
незалежністю.

Це не було тим місцем, де б Діва
могла народити. Уявімо собі
страждання Йосифа, коли
наблизився час пологів, а
належного місця годі було знайти,
Бо не було їм місця в заїзді (Лк 2, 7),
лаконічно пише св. Лука. Хтось,
можливо, той самий власник
хана, мав повідомити, що за
околицею були печери, які
використовувалися як притулок
для худоби в холодні ночі, і що,
мабуть, одна з них могла б стати
для них прихистком, доки мине
скупчення народу і не
вивільниться якесь місце.

Божественне Провидіння
використало ці обставини, щоб
показати убогість і смиренність, з
якими Син Божий вирішив
прийти на Землю. Як приклад для

тих, хто йтиме за ним протягом століть, як каже св. Павло: *Ви же знаєте ласку Господа нашего Ісуса Христа, що задля вас став бідним, бувши багатим, щоб ви його вбожеством розбагатили.*(2 Кор 8, 9). Цар Ізраїлів, прагнення всіх народів, передвічний Син Божий, приходить у світ в місці, належному для тварин. І його Мати замість першої колиски змушена запропонувати йому вузькі ясла.

Але Всемогутній не бажав, щоб ця унікальна подія минула цілком непоміченою. Були ж у тій стороні пастухи, що перебували в чистім полі та вночі стояли на сторожі коло своїх отар (Лк 2, 8). Вони, останні на землі люди, що переганяють та пасуть чужі отари, стануть першими, хто отримає звістку про це велике диво: народження обіцянного Месії.

Аж ось ангел Господній їм з'явився і слава Господня їх осіяла й великий страх огорнув їх. Ангел же сказав їм: “Не бійтесь, бо я звіщаю вам велику радість, що буде радістю всього народу... (Лк 2, 9-10). I, повідомивши Добру новину, він вказав їм знак, за яким вони могли б впізнати його: Ви знайдете дитя сповите, що лежатиме в яслах (Лк 2, 12). Тієї ж миті перед їхніми здивованими очима, постала сила ангелів що хвалила Бога й промовляла: “Слава на висотах Богу й на землі мир людям його вподобання.” (Лк 2, 14)

Вони вирушили в дорогу. Можливо, взявши дарунки, щоб принести матері та новонародженному. Дари були для Марії та Йосифа доказом, що Бог спостерігає за своїм Сином. I сповнилися вони втіхи, побачивши щиро сердну радість цих людей, і розважали у своєму

серці, як Господь радіє бідним і скромним.

Коли закінчилося свято, повернулися пастухи до своїх отар, хвалячи Бога за все, що чули й бачили (Лк 2, 20). Через дві тисячі років і нас запрошено проголошувати Господні чудеса. У святий день осінило нас: прийдіть люди і поклоніться Господеві, бо світло велике прийшло на землю сьогодні. (Різдвяна Меса, третій рік, акламація перед Євангелієм)

J.A. Loarte
